

12.7.2010

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende 1119/2008 af John Ashford, britisk statsborger, om den portugisiske insolvenslovs uforenelighed med EU's handelsregler

1. Sammendrag

Andrageren henviser til den portugisiske insolvenslov, i henhold til hvilken insolvensadministratoren kan annullere kontrakter, der er indgået i de to år, der går forud for insolvensbehandlingen. Andrageren påpeger, at dette forhold især skaber vanskeligheder i forbindelse med udenlandske investorer's grænseoverskridende forretninger, og da han mener, at den portugisiske lov er uforenelig med EU's handelsbestemmelser, anmoder han Europa-Parlamentet om at tage sagen op.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 26. januar 2009). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 202, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 25. september 2009.

"Andrageren henviser til den portugisiske insolvenslov, i henhold til hvilken insolvensadministratoren kan annullere kontrakter, der er indgået i de to år, der går forud for insolvensbehandlingen.

Kommissionen kan ikke gribe ind i sådanne sager. I henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den Europæiske Union har Kommissionen ingen generelle beføjelser til at gribe ind i sager, som ikke har nogen tilknytning til EU-lovgivningen.

På baggrund af de af andrageren fremsendte oplysninger kan det fastslås, at sagen vedrører

den gældende nationale lovgivning."

4. Kommissionens svar, modtaget den 12. juli 2010

Andrageren klager over, at Kommissionens tidligere svar ikke angiver på hvilket grundlag man har konkluderet, at der ikke er nogen tilknytning til EU-lovgivningen, mens det ikke er rimeligt at henholde sig til portugisisk materiel ret i indgivelsen af en konkursbegæring.

I henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har Kommissionen ikke generelle beføjelser til at gribe ind i enkeltsager vedrørende problemer med generel forvaltning af retsvæsenet, domstolenes ineffektivitet og særlige spørgsmål i lighed med det, der beskrives i andragendet, medmindre der foreligger et brud på EU-lovgivningen.

Som EU-lovgivningen står på nuværende tidspunkt, er der ingen europæiske regler, der styrer lovkrav vedrørende tilbagebetalingsklausuler eller brugen af vidneførsel i insolvensbehandling. Disse spørgsmål hører under materiel ret, og de proceduremæssige aspekter af konkurs hører under medlemsstaternes kompetence. De reguleres derfor af national lovgivning.

I Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurs opstilles internationale privatretlige regler for grænseoverskridende insolvensbehandlinger. Forordningen opstillede almindelige ordninger for sammenspillet mellem de forskellige insolvenslovgivninger. I henhold til artikel 39 har kreditorer, som har deres sædvanlige opholdssted i EU, ret til at anmelde deres fordringer i forbindelse med hver af de insolvenssager, som verserer i EU vedrørende skyldnerens aktiver. Den nationale lovgivning bør dog være gældende for sagerne, det vil sige insolvenslovgivningen i den stat, hvor sagen indledes, eller lovgivningen i den stat, hvor den faste ejendom er registreret. I medfør af artikel 4 bestemmer loven i den stat, hvor sagen indledes, navnlig reglerne om fordringers anmeldelse, efterprøvelse, anerkendelse og rækkefølge og kreditorernes rettigheder samt retsakters nullitet.

På baggrund af de af andrageren fremlagte supplerende oplysninger, er det ikke muligt at fastslå nogen mulig overtrædelse af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000.

Det er heller ikke klart hvorledes artikel 63 i TEUF (tidligere artikel 56 TEC), som forbyder enhver begrænsning af den frie bevægelighed for kapital, kunne være gældende i denne sag. Der findes ingen EU-retsakt, der beskæftiger sig med køb af privat ejendom, bortset fra timeshare (direktiv 94/47/EF). Spørgsmål vedrørende fast ejendom skal behandles i henhold til den relevante nationale lovgivning. Det er de nationale myndigheder og domstole, der har bemyndigelse til at behandle de enkelte sager.

Hvis andrageren søger oprejsning under konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, skal han kontakte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol direkte. Han kan dog først bringe en sag for Menneskerettighedsdomstolen, efter han har opbrugt alle tilgængelige muligheder i det land, der har kompetence, og højst seks måneder efter, at den retlige afgørelse i det pågældende land er blevet endegyldig.

Idet der ikke er tale om brud på EU-lovgivningen, har Kommissionen ikke beføjelser til at træffe foranstaltninger i denne sag.